

ДРАГОСЛАВ ХАЦИ ТАНЧИЋ

ПЕНУШАСТО, УГЛАВНОМ

Сваког дана је пролазио поред часовничарске радње у чијем је излогу из облина горње посуде пешчаног сата кроз узани пролаз истицао песак у истоветну доњу баш у часу његовог проласка. У журби, није сачекивао обртање напуњене доње посуде. Са сликом њихове симетрије настављао је пут, а жал због неправедне тек наизменичне попуњености облина тих двеју посуда у њиховој обавези одмеравања времена, колико и због наизглед крхкости њиховог витког споја, задуго потом није га напуштао.

Било је пак довољно да му поглед само једном ухвати венац женске косе под печуркастом главом хаубе у фризерском салону, слутећи њено подавање топлотном миловању, да му те само у пролазу, али толико пута виђане облине стаклених посуда пешчаног сата, везане једином својом суженошћу, до преламања, вазда призивају у свести исту крушколикост, али женског тела, у живости колико и у сталности његове заманне пуноће, какво је извесно, у то не жели да сумња, било онога дана под хаубом. И баш та визуелизација женских облина у споју два неочекивана подстицаја, пешчаног сата, у игривости пражњења и попуњености својих облина, и фризерске хаубе, са његовом представом жене обличја фигуре пешчаног сата под њом, у њеној заводљивости, тајновитој у својим наговештајима, била је пресудна за његов животни позив. Није оклевао да упише фризерску *академију* када је дошло време за одлуку. На себе као чувара времена није ни помишљао.

Подесило се, међутим, да је у време када је стекао мајсторско писмо, *академско* нивоа знања, увек ће то истицати, свака хауба под својом печурком имала женску косу. Ниједна га упражњена није чекала. А и вртешка циклуса модног тренда у мушком фризирају била је застала на бријању мушких глава; браде и бркове

препустила самима себи, кадикад маказама и електричним апаратима. Могао је да му се повери само бријач.

Стари добри бријач. Легендарни *Солинџен*. Сâм бог Јупитер спрам сваке машине за шишање. Међутим, упркос свему што тај јесте, њему је био непожељан. При свему, сада понајчешће за докрајчивање полумесеца преосталог паперја од косе у потиљачном делу, кадикад и за скидање до коже преосталих длака на темену проћелавих мушких глава, каквог другог него јајоликог облика. Свевременом, ето, и то може да западне. Нажалост, силом своје животне ситуације морао је да га прихвати и у његовом неславном времену, и при свом цењеном звању академског фризера.

Али и при оваквом његовом изневереном професионалном очекивању, онај живи песак из излога часовничарске радње, што се пред њим пресипао из стаклених посуда, у свом немиру живећи са временом и за време, обнављан је у њему неком судбинском упорношћу, другим својим животом. У коме га је изазовно лишавао доживљаја неизмичућих му крушколиких облина женског тела у њиховој пуноћи, једном само наслућених испод фризерске хаубе. Хватајући га тако у замку сна. Оног о њиховом вајању, академском, такође, нивоа примереног његовом професионалном образовању, вајању по живим моделима, дâ се већ разумети. У замку из које није имао излаза при својој неоствареној нади да ће се женско тело, у свом сненом предавању, какво је онда наслутио под хаубом, свакодневно предавати његовим рукама, па, добро, и само својом косом, којом ће се оно спајати са њим, на колико само начина, свеједно у његовој фризерској вештини. И сањати можда, оно само, то женско тело, зашто не, о предавању, потпуном, њему, коме се, док је над њим, препушта тек својом косом.

Живот, међутим, доноси и односи. Па, и са песком исто чини. Мењајући га. У сваком сада надошлом му у сећање, тај песак, његов песак, не може га се одрећи, због свега што му је значио као слика измицања лакоће поседовања женских облина, истовремено и извесности њихове доступности, стане да га изневерава. Потајно повлачи за собом, у понор свог истицања, а понор песка једини је безнадан, његов сан о вајању, облина тих, женских. У неким даним, при својој бољој вољи, он само навлачи сенку тамних облака на његову наду да је надомак остварења свог сна. По живим моделима, само по њима, како ће увек поновити. Сада их има, те обрине, али једино на слајдовима. Повериће се, прибавио их је од свог поузданог пријатеља из тог уметничког света, значиће му тај, још, нада се. Ови слајдови, на сву срећу, служе за припрему кандидата за академију. Њему ће бити погодни за мислене вежбе вајања, јер само живо, зна се... бар за њега...

Али, ето, баш када их се домогао сналази га најгоре. Оно, када вам живо издише под рукама. Дошло је дотле да тај живи песак намиче и само његово снатрење о тој заобљеној пуноћи на оштрицу бријача. Самопогубност је то, на коју је и недужан наведен. Па, томе се најмање могао надати. И, шта му преостаје него да буди лукавство у себи. Мангуплук, та освајачка неодољивост, коју никада у својој сметености није поседовао, нека му припомогне бар сада. И он свој бријач, досетио се подвале, у његовом оштрењу почиње да превлачи преко кожног ремена, као да га глади, више сам бријач него ремен. Мора и његов сан нешто од тога што чини за његов спас да разуме, ако и није довољно. Јер његова професионалност под сталном је присмотром. Двоструком. Од муштерија и газде. Није безопасно то његово довијање. Нужно му је да га прикрије. Ево, отупљеност бријача ублажује продуженим, посве непотребним сапуњањем тих трагова потиљачне косе, тек кадикад на темену, брада, приступачна муштеријном погледу, па тако и под његовом контролом, но, да, заборавио је када му се нашла под бријачем. И то се показује, уз сав опрез због нестрпљивости муштерије, успешним. Само, докле. Напругнутих је живаца, може да загребе отупљена оштрица, горе је то од самог засецања, онај под њим да се тргне, поскочи. Длан му се зноји. Све у неком очекивању, које може да се не заврши добро. Можда се у томе и вара. Не треба претеривати у бризи за посао. Кажу да неће побећи, посао. Докоњацима, можда, али он није такав. Четка га служи својом мекоћом, од јазавчеве је длаке, сапуницу му запењује, она, крофнаста, као да ваља облаке, олакшава и њему и бријачу, посао. Што и не мора бити једина корист. Од пенушавог. Тог врења тајне. Претеће или обећавајуће. Ове друге што се открива тек излетањем запушача. За славље. Кад јој дође време. Ако не сада, тада. Не, баш сада. Охо, хоо. Једном. Морало је, већ. По заслуги, ипак. Случајно не би могло да буде. Али не треба се одати. Ни срцу допустити да... не, неће искочити.

Из пене израњају нимфице. Сидљиво. Те дражесне заводнице. Извирују главицама, издужују им се вратићи, показују торзо, ножицама се поигравају пеном, као да је бућкају, пропуштају је кроз прсте својих ручица, у некој заносној су игри. И минијатурне види их у њиховим фигурама пешчаног сата. Над њима је оштрица бријача, застала, бдије над њима, постаје њихов анђео чувар. Нека се не дрзне рука тог, на чијој су глави, оне, нимфице, да у неком неопрезу завуче своје прсте у пену, можда и у самом нестрпљењу што му се на глави ништа не догађа, јер му једнако изостају и мекоћа повлачења четке и рескост превлачења бријача. Не слути тај на својој глави тајну живота човека, брице, па, и то,

шта би он, брица, над њим, човек па тек онда брица, свеједно академског звања, коме се нимфице показују, ма предају се, њему, тајни његовог живота, ни помислити не би могао тај, као и нико други, уосталом, ни да помисли шта би он са своје две руке, сада са четкицом или бријачем у десној, учинио да их заштити и одбрани. И да је он у таквој својој одлучности неумољив, спреман и на сваку лудост, јер питање је части...

Запажа сада како се оне жустрије покрећу, притом са урођеном елеганцијом, групишу се, а у тако организованом реду савлађују отпор пене, преваљују се преко ње или провлаче кроз њу, поход је то, постаје му јасно, али у каквој намери, у недоумици је. И, схвата. Хоће да се сакрију. Провлаче се испод сечива бријача, он га још мало одиже не би ли се десило, не дај боже, да га његова уздрхтала рука спусти на њих. Али, ево, подвлаче му се већ под прсте. Неће ли их и њима повредити? Спузнуле би му, примећује, под рукав, миришљави, траже уточиште под њим, свесне, можда, и његовог ризика. Не чине, ипак, најбољи избор. А највише што може да учини за њих, и себе, јесте резање ваздуха, витлањем бријача, одлаже тако завршни чин тепсијања муштеријине главе. Ћудљивост овога је, међутим, непредвидива. Мешкољење његово не годи ни столица, она крцка. Чини се да нимфице то схватају. И нестају у пени. А и пена се топи. Зачудо. Све је било зачудно. Прави живот. Пролазан и кратак.

Тако пролазе његови дани, пенушасти. У озрачају израћања тих фигурина до сумрача њиховог нестајања у пени. Између њих умеће се и непредвидиво. Истовремени улазак у фризерај једног себи недоследног, па тако и непоузданог часовничара, у свом излогу тај нема пешчаник, а презива се Пешчић, и светлосног грађевинца који пескира патиниране Венере на оронулим градским здањима, изгледом и радом у својој потпуној сагласности, само збуњујућег презимена, Фетишчић. Ваљда их ту, код њега, брице, академског, тако различите спајају њихова уримована презимена, не зна шта би друго могло да буде. Њима, уосталом, и не мора да се бави. Мада... овај други, бави се, ето, Венерама. Распитаће се први пут кад му буде дошао, Венера је богиња љубави, толико зна, али зашто би потцењивао искуство човека који их подмлађује, окамењене, да, да, чудотворством песка. Баш се чуди како раније није помишљао и на тај други живот песка.